

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 38/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sásfaim, advokátska kancelária, Mlynárska 15, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uzneseniami zo 4. októbra 2017 a z 20. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED], v časti namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uznesením z 20. septembra 2018 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Sťažnosť [REDACTED], vo zvyšnej časti **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 29 Cbi 7/2016-90 zo 4. októbra 2017 **o d k l a d á** do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2018 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uzneseniami zo 4. októbra 2017 a z 20. septembra 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca žalobou podanou okresnému súdu domáhal určenia, že jeho pohľadávka voči spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) v celkovej výške 204 750 € je čo do prihláseného právneho dôvodu a v celej prihlásenej výške uplatnená a prihlásená v reštrukturalizačnom konaní po práve ako pohľadávka nezabezpečená a v celom prihlásenom rozsahu je nesporná a zistená.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-73 z 20. júla 2017, ktoré sa stalo právoplatným 31. augusta 2017, bolo konanie zastavené a žalovanej bola priznaná plná náhrada trov konania.

4. Uznesením vyššieho súdneho úradníka okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-90 zo 4. októbra 2017 bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 3 284,93 € na účet jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sťažnosť. Argumentoval, že išlo o určovaciu žalobu, v prípade ktorej je predmetom konania určenie pravosti pohľadávky, nie teda nárok na zaplatenie pohľadávky. Preto pri výpočte trov konania sa neaplikovalo správne ustanovenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „tarifa“). Pri určovaní výšky základnej odmeny za jeden úkon právnej služby poskytnutej právnym zástupcom žalovanej mal okresný súd vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 tarify (v súlade s právnym názorom

ústavného súdu vysloveným v jeho uznesení č. k. III. ÚS 534/2011-8 z 13. decembra 2011, z ktorého vyplýva, že žaloba o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky z dôvodu jej popretia je určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 137 Civilného sporového poriadku). Pri posudzovaní náhrady trov konania v prospech úspešného účastníka platí, že výška tarifnej odmeny jeho advokáta sa určuje podľa ustanovenia § 11 ods. 1 tarify ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci.

5. Žalovaná vo vyjadrení k sťažnosti uviedla, že sťažovateľov záver nedopadá na danú situáciu. Rozlišovacím kritériom oproti predchádzajúcej rozhodovacej činnosti súdov je zmena v právnej úprave civilného procesného konania, ktorá nastala účinnosťou Civilného sporového poriadku.

6. Uznesením sudcu okresného súdu sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá s tým, že vyšší súdny úradník okresného súdu postupoval správne, keď za tarifnú hodnotu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 tarify považoval pohľadávku vo výške 204 750 €. Sudca okresného súdu svoje uznesenie nijako ďalej neodôvodnil, len vyhlásil, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalovanej k podanej sťažnosti.

7. Podľa názoru sťažovateľa obe uznesenia okresného súdu porušujú jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru. Ani jedno uznesenie nebolo náležite odôvodnené a neaplikovalo sa správne ustanovenie tarify.

8. Uznesenie vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sa obmedzuje na skutočnosť, že podľa tarify sa pri tarifnej hodnote nad 33 193,92 € počíta jeden úkon právnej služby zo základnej sadzby určenej tarifou, ako aj na konštatovanie, že vzhľadom na predmet konania, ktorým bola pohľadávka vo výške 204 750 € (určovacia žaloba), základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 831,57 €.

9. Uznesenie sudcu okresného súdu len stroho konštatuje, že podľa jeho názoru vyšší súdny úradník postupoval správne, a preto bolo potrebné sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Stotožnil sa pritom s vyjadrením žalovanej, ktorú táto podala v reakcii na sťažnosť.

10. Sťažovateľ v konaní o určenie pravosti pohľadávky žaloval čiastku 204 750 €, avšak vzhľadom na to, že išlo o konanie podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), bolo z podstaty veci dané, že žalovaná ako dlžník je v úpadku a nebola preto schopná plniť si svoje finančné záväzky. Výsledkom konkurzného alebo reštrukturalizačného konania preto spravidla nie je uspokojenie pohľadávok veriteľov v plnej výške, ale len ich čiastočné uspokojenie v prípade konkurzu, resp. ich čiastočné uspokojenie podľa reštrukturalizačného plánu v prípade reštrukturalizácie. Opäť z podstaty konania vyplýva, že sťažovateľ na to, aby dosiahol aspoň čiastočné uspokojenie pohľadávky, musel žalovať pohľadávku v jej plnej výške. Čiastka, ktorú sťažovateľ v konaní o určenie pravosti pohľadávky uplatnil, nemôže, ako taká, predstavovať samotnú hodnotu pohľadávky, lebo hodnota takejto pohľadávky je nižšia. Bola by ňou totiž až čiastka, ktorá by sťažovateľovi prináležala podľa reštrukturalizačného plánu. Táto hodnota je samozrejme spravidla oveľa nižšia a v čase podávania incidenčnej žaloby nie je známa. Ak by aj záverom malo byť, že zmena procesnoprávneho podradenia incidenčného konania v rámci Civilného sporového poriadku má skutočne za následok, že výška tarifnej odmeny advokáta sa má určovať podľa ustanovenia § 10 tarify, je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd toto ustanovenie nesprávne aplikoval, keď bez ďalšieho uviedol, že tarifná hodnota veci v zmysle tohto ustanovenia sa odvíja od výšky pohľadávky, ktorej pravosť sťažovateľ v incidenčnom konaní žaluje, teda od sumy 204 750 €. Sťažovateľ je toho názoru, že pre riadne zistenie tarifnej hodnoty sa okresný súd mal zaoberať otázkou, či suma 204 750 € predstavuje reálnu hodnotu danej pohľadávky, ktorá bude poskytnutá v reštrukturalizačnom konaní, t. j. či naozaj bude uspokojená vo výške 100 %.

11. Sťažovateľ v tomto ohľade poukazuje na znenie ustanovenia § 10 ods. 2 tarify, ktoré explicitne uvádza, že za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky. Znamená to, že samotné ustanovenie tarify jasne stanovuje, že tarifná hodnota sa má odvíjať od reálnej hodnoty pohľadávky, v dôsledku čoho sa súd pri rozhodovaní o výške trov konania musí vysporiadať s otázkou, aká je skutočná hodnota pohľadávky. Tým, že okresný súd vo svojich uzneseniach nijako neodôvodnil, prečo považuje sumu 204 750 € za hodnotu

pohľadávky, porušil čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia.

12. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že ak by sa aj malo postupovať podľa ustanovenia § 10 tarify, bolo by potrebné prihliadať na judikatúru vykladajúcu toto ustanovenie. Interpretáciou § 10 tarify sa zaoberal aj ústavný súd, ktorý v rozhodnutí týkajúcom sa určenia neplatnosti zmluvy judikoval, že v takomto prípade ide o cenu veci alebo práva, ktoré sú peniazmi ocniteľné, pričom vysvetlil, že v týchto veciach nejde o stanovenie hodnoty predmetu konania, ktorým je určenie neplatnosti zmluvy, ale o stanovenie hodnoty predmetu zmluvy, ktorej neplatnosť sa stala predmetom konania. Hodnota predmetu zmluvy je potom určiteľná hodnotou hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, ktorá je peniazmi ocniteľná, alebo hodnotou záväzku – plnenia (odplaty), ak ide o iný predmet zmluvy, než je hnutelná alebo nehnuteľná vec. Rozhodujúcim kritériom sú reálne dôsledky, resp. účinky súdneho rozhodnutia v právnej sfére účastníka konania (II. ÚS 226/2012).

13. Podľa názoru sťažovateľa by sa analogicky malo postupovať aj v prípade konania o určenie pravosti pohľadávky ako záväzku, ktorý je peniazmi ocniteľný, a súd by sa preto mal zaoberať hodnotou pohľadávky takou optikou, akú stanovil ústavný súd, teda na podklade reálnych dôsledkov, resp. účinkov súdneho rozhodnutia v právnej sfére účastníka konania. Týmto účinkom by v prípade potvrdenia pravosti pohľadávky bolo jej zaradenie do príslušnej skupiny pohľadávok podľa jej výšky a skutočnosti, či ide o zabezpečenú alebo nezabezpečenú pohľadávku a následné čiastočné alebo čiastočné postupné uspokojenie pohľadávky v závislosti od toho, či ide o konkurzné alebo reštrukturalizačné konanie. Za hodnotu pohľadávky by preto mala byť považovaná nie čiastka, ktorú si v konaní o určenie pravosti pohľadávky žalobca uplatňuje, keďže v čase konkurzného alebo reštrukturalizačného konania je jasné, že hodnota jeho pohľadávky je nižšia (keďže pohľadávka nebude dlžníkom uspokojená v celej výške), ako čiastka, ktorá mu bude podľa výsledku konkurzného alebo reštrukturalizačného konania priznaná.

14. Sťažovateľ sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého sa na incidenčné konanie má pri výpočte trov právneho zastúpenia aplikovať ustanovenie § 10 tarify. Podľa zaužívanej súdnej praxe pred reformou civilného procesu sa v incidenčných

sporoch, kde predmetom sporu je určenie pravosti, poradia alebo výšky pohľadávky, sa výška tarifnej odmeny advokáta určovala podľa § 11 ods. 1 tarify. Sťažovateľ nerozporuje, že pojem „iná právna skutočnosť“ je pojmom odlišným od pojmu „určenie práva“. Avšak okresný súd nijako neodôvodnil, prečo sa v osobitnom prípade konania o určenie pravosti pohľadávky podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré je podľa Civilného sporového poriadku konaním o určenie právnej skutočnosti, má výška tarifnej odmeny advokáta určovať podľa ustanovenia § 10 tarify. Niet pochýb o tom, že doterajšia judikatúra brala do úvahy špecifickosť konania o určenie pravosti pohľadávky podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a to čo do nepomeru medzi prihlásenou pohľadávkou a konečnou čiastkou, ktorou bol veriteľ napokon uspokojený. Sťažovateľ je presvedčený, že sa nič nezmenilo na názore vyslovenom v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 13/2009, podľa ktorého by sa odmena za zastúpenie advokátom nemala počítať z výšky prihlásenej konkurznej pohľadávky, a to práve preto, že v incidenčnom konaní nie je možné (resp. je možné len s nepomernými ťažkosťami) zistiť, aká je reálna hodnota pohľadávky v zmysle skutočného majetkového prospechu žalobcu. Preto zostáva otázkou (na ktorú okresný súd vo svojich uzneseniach neodpovedal), či strohý záver, podľa ktorého incidenčné konanie už nie je konaním o určenie, či tu právo je, ale je konaním o určenie inej právnej skutočnosti, v dôsledku čoho sa má pri výpočte trov právneho zastúpenia aplikovať ustanovenie § 10 tarify, je správny. Aj konanie o určenie inej právnej skutočnosti je na základe gramatického výkladu určovacím konaním, a práve preto je potrebné náležite sa vysporiadať s otázkou, či sa má na predmet sporu nahliadať ako peniazmi oceníteľný, keď kladné rozhodnutie súdu, ktoré pohľadávkou určí za pravú, nedeterminuje výšku (čiastku), ktorou bude veriteľ v konkurznom alebo reštrukturalizačnom konaní uspokojený, lebo táto je určená až správcom v konkurznom konaní, resp. v reštrukturalizačnom pláne. Opačný výklad by mal ďalekosiahle dôsledky a pre veriteľov by mohol vytvoriť prekážku v uplatňovaní vlastných práv. Ak by sa v konaní o určenie pravosti pohľadávky mali trovy konania vypočítavať spôsobom, aký aplikoval okresný súd vo svojich uzneseniach, potom v prípade, ak by aj v konaní vo veci samej bola pohľadávka uznaná za pravú a zároveň by nebola žalobcovi priznaná náhrada trov konania, žalobca by v prípade incidenčných konaní bol povinný uhradiť svojmu právnenému zástupcovi odmenu, ktorá by bola v značnom nepomere, či dokonca by mohla prevyšovať

skutočnú výšku peňažného plnenia, ktorú veriteľ v konkurznom alebo v reštrukturalizačnom konaní dostane. Práve takéto dôsledky výpočtu náhrady trov v konaniach o určenie pravosti pohľadávky boli dôvodom, pre ktorý judikatúra pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku stanovila, že v konaní o určenie pravosti pohľadávky je potrebné trovy konania určovať na základe ustanovenia § 11 tarify ako pri sporoch s neoceniteľnou hodnotou veci, teda tak, aby sa zabránilo vzniku nespravodlivej a nelogickej situácie, keď cena, ktorú musí účastník konania za uplatnenie svojho práva zaplatiť, sa vôbec neodvíja od reálneho majetkového prospechu, ktorú úspešný účastník konania rozhodnutím súdu o potvrdení pravosti pohľadávky dosiahne. Práve naopak, „cena“ takéhoto konania, ktorú bude žalobca musieť znášať, bude najmä v prípadoch konkurzných konaní v hrubom nepomere k jeho reálnemu majetkovému prospechu. Tým by toto konanie úplne stratilo pre veriteľa hospodársky význam. Táto situácia by nepochybne mala za následok ohrozenie významu uplatňovania práv veriteľa a ako taká by predstavovala vážny zásah do práva na súdnu ochranu.

15. S ohľadom na uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd stanovením tarifnej hodnoty veci ako výšky sťažovateľom uplatňovanej pohľadávky predstavujúcej sumu 204 750 €, bez prihliadnutia na reálnu hodnotu pohľadávky, ako aj tým, že sa nijako nevysporiadal s otázkou, akým spôsobom vplýva zmena v ponímaní incidenčného konania podľa Civilného sporového poriadku na výpočet trov právneho zastúpenia podľa tarify, a prečo (a či vôbec) sa má na incidenčné konanie „po novom“ aplikovať ustanovenie § 10 tarify, porušil označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

16. Sťažovateľ je toho názoru, že pre zachovanie ústavných práv občanov Slovenskej republiky je nevyhnutné, aby sa ústavný súd zaoberal otázkou, podľa akého ustanovenia tarify sa má postupovať pri určovaní tarifnej hodnoty odmeny advokáta v konaní o popretie pohľadávky (incidenčnom konaní) a v závislosti od zodpovedania tejto otázky tiež ďalšou otázkou, čo je potrebné vnímať za samotnú hodnotu pohľadávky v osobitných prípadoch konaní o určenie pravosti pohľadávky podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, prípadne aplikovateľnosťou judikatúry, ktorá vznikla pred prijatím Civilného sporového poriadku, podľa ktorej sa uvedené spory považovali pre potreby výpočtu tarifnej hodnoty

odmeny advokáta za spory s neoceniteľnou hodnotou veci, aby sa tak zabránilo právnej neistote, resp. vyplnilo vákuum, ktoré v tejto oblasti vzniklo prijatím Civilného sporového poriadku a v rámci neho vznikom nového druhu žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku.

17. Uznesenie sudcu okresného súdu sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o trovách konania bolo sťažovateľovi doručené 15. októbra 2018. S ohľadom na túto skutočnosť je sťažnosť podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote.

18. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

«Uzneseniami Okresného súdu Košice I. sp. zn. 29Cbi/7/2016-90, zo dňa 4.10.2017 a sp. zn. 29Cbi/7/2016 zo dňa 20.9.2018 boli porušené základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a práva na majetok čl. 20 Ústavy SR.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške XXX,- EUR (slovom šesťtisíc eur), ktoré je mu Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd v zmysle čl. 127 Ústavy zrušuje Uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 29Cbi/7/2016-90, zo dňa 4.10.2017 a Uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 29Cbi/7/2016- zo dňa 20.9.2018 a v súlade s § 53 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov zákona vracia vec Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, a to do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

19. Napokon sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-90 zo 4. októbra 2017 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

20. Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 vyplýva, že ním sudca okresného súdu zamietol sťažnosť podanú sťažovateľom proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-90 zo 4. októbra 2017.

Podľa konštatovania sudcu okresného súdu žalovaná vo vyjadrení k sťažnosti uviedla, že sťažovateľov právny záver a ani ním predložené rozhodnutia na danú situáciu nedopadajú. Rozlišovacím kritériom oproti predchádzajúcej rozhodovacej činnosti súdov je zmena v právnej úprave civilného procesného konania, ktorá nastala nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ podal žalobu 12. júla 2016, preto na celé konanie sa už vzťahoval Civilný sporový poriadok (nie teda Občiansky súdny poriadok). Incidenčná žaloba bola podľa predchádzajúcej právnej úpravy určovacou žalobou v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Bola teda žalobou o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je. Podradenie incidenčnej žaloby do konania o tom, či tu právo je, alebo nie je, viedlo k použitiu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) tarify. Na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku upravuje Civilný sporový poriadok samostatný druh konania podľa ustanovenia § 137 písm. d) o určení právnej skutočnosti. Podľa názoru žalovanej incidenčnú žalobu, teda žalobu na určenie popretej pohľadávky v zmysle ustanovenia § 124 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, treba podľa Civilného sporového poriadku kvalifikovať ako konanie o určenie inej právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu. Iná právna skutočnosť je pojem odlišný od určenia práva, preto nie je možné sťažovateľom predložené rozhodnutia aplikovať na situáciu vo veci samej. Význam pojmu „iná právna skutočnosť“ pre účely incidenčného sporu je v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku širší, ako bol význam pojmu „určenie práva“ podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa ustanovenia § 124 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii právoplatnosťou rozhodnutia súdu o určení pohľadávky sa popretá pohľadávka v rozsahu určenom súdom považuje za zistenú; vo zvyšnom rozsahu nemožno pohľadávku voči dlžníkovi vymáhať. Systematický výklad tohto ustanovenia a ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku vedie k záveru, podľa ktorého incidenčné konanie je konaním o inej právnej skutočnosti, ktorou nie je len určenie danosti pohľadávky v reštrukturalizácii, ale aj výška,

resp. rozsah nároku ako samostatná zložka tejto právnej skutočnosti. Zavedením samostatného konania podľa ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku teda došlo k prelomeniu nazerania na incidenčné konanie len ako na konanie o určovacej žalobe pre určenie práva. Na základe vyššie uvedeného je potrebné na vec aplikovať ustanovenie § 10 tarify s poukazom na hypotézy podľa § 10 ods. 2 s tým, že za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

Podľa názoru sudcu okresného súdu vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o výške trov konania postupoval správne, keď za tarifnú hodnotu veci v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 tarify považoval pohľadávku vo výške 204 750 €. Správne tiež vychádzal z trov konania obsiahnutých a preukázaných v spise. Treba sa pritom v plnom rozsahu stotožniť s vyjadrením žalovanej k podanej sťažnosti, čo viedlo k záveru o potrebe zamietnuť sťažnosť ako nedôvodnú.

III.

21. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

23. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že táto v časti namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uznesením z 20. septembra 2018 spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a v § 50 zákona o ústavnom súde, pričom zároveň nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili prijatiu tejto sťažnosti na ďalšie konanie (bod 1 výroku uznesenia).

24. Sťažnosť vo zvyšnej časti smerujúcej pre porušenie rovnakých práv uznesením okresného súdu zo 4. októbra 2017 bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (bod 2 výroku uznesenia).

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, v dôsledku čoho právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal sudca okresného súdu v rámci opravného konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba poznamenať, že sťažovateľ právo podať riadny opravný prostriedok aj využil.

25. Napokon sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia okresného súdu.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak Ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Vzhľadom na splnenie zákonných podmienok ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti právoplatného uznesenia okresného súdu (bod 3 výroku uznesenia).

26. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019